

Arrest

nr. 131 213 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 20 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat G. DEBANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Congolese nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 10 november 1985.

Op 27 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in haar hoedanigheid van moeder van een Belgisch minderjarig kind.

Op 20 maart 2014, met kennisgeving op 28 maart 2014, neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.09.2013 werd ingediend door:

Naam: L.A. (...) Voornaam: L. (...) Nationaliteit: Congolees Geboortedatum : (...) Geboorteplaats: Kinshasa

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat de bepalingen van het hoofdstuk van toepassing zijn op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4 die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument, en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Ter staving van haar identiteit legt betrokkene een 'attestation tenant lieu de passeport' (n°(...), geldigheidsduur 13.09.2013-13.12.2013) en een 'attestation d'attente' (n°(...), geldig voor een periode van 6 maanden vanaf 16.09.2013) voor van het Congolese consulaat-generaal te Antwerpen waaruit blijkt dat ze een aanvraag indiende voor het bekomen van een paspoort. Echter, deze documenten zijn geen nationaliteits- noch identiteitsdocumenten. Bijgevolg heeft de referentiepersoon haar identiteit op onvoldoende wijze aangetoond.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de artikelen 40bis, 40ter, 41 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het betoog luidt onder meer als volgt:

“De bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:(...)

Krachtens artikel 40ter van de Vreemdelingenwet zijn de bepalingen van dat hoofdstuk van toepassing op de familieleden van een Belg, zoals in casu verzoekster. Artikel 40 bepaalt onder welke voorwaarden een Unieburger een verblijf van meer dan drie maanden heeft, en artikel 40bis bepaalt wie familielid is van een Unieburger. Krachtens artikel 41, tweede lid moeten de familieleden van de burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn, voor de binnenkomst houder zijn van de documenten vereist krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten.

In casu legde verzoekster een 'attestation tenant lieu de passeport' (zie stuk nr. 2), een 'attestation d'attente' (zie stuk nr. 3) en 'carte consulaire' (zie stuk nr. 4).

Ten eerste merkt verzoekster op dat er geenszins wordt gemotiveerd over de 'carte consulaire' die verzoekster nochtans overmaakte aan de gemeente als bewijs van haar identiteit. Verwerende partij schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verwerende partij negeerde echter volkomen het hierboven genoemd document waaruit haar identiteit blijkt.

In hoofdorde voert verzoekster aan dat het 'attestation tenant lieu de passeport' een 'gelijkgestelde reistitel' is zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Dit document laat verzoekster namelijk toe om, bij gebreke aan een paspoort, de grenzen te overschrijden om terug te keren naar haar land van herkomst. Dit impliceert dat het, net zoals een paspoort, alle noodzakelijke identiteitsgegevens moet bevatten en moet toelaten vast te stellen dat de houder van het document en de persoon op wie het document betrekking heeft één en dezelfde persoon zijn.

Verwerende partij motiveert enkel dat 'deze documenten zijn geen nationaliteits- noch identiteitsdocumenten'. Nochtans laat artikel 2 van de Vreemdelingenwet ook een 'gelijkgestelde reistitel' toe. Verwerende partij motiveert niet waarom de 'attestation tenant lieu de passeport' geen gelijkgestelde reistitel is en schendt hierdoor de formele motiveringsplicht.

In ondergeschikte orde (indien niet aanvaard wordt dat het om een gelijkgestelde reistitel gaat) meent verzoekster dat deze documenten haar identiteit bewijzen. Krachtens artikel 41, tweede lid moeten de familieleden van de burger van de Unie, die zelf geen burger van de Unie zijn, voor de binnenkomst houder zijn van de documenten vereist krachtens artikel 2 van de Vreemdelingenwet, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit laatste betekent dat deze vreemdelingen ook andere documenten dan deze vereist in artikel 2 van de Vreemdelingenwet kunnen voorleggen om hun identiteit te bewijzen. Artikel 41, tweede lid is gebaseerd op artikel 5.4 van de richtlijn 2004/38 wat het standpunt herneemt van het Hof van Justitie in arrest C-459/99 van 25 juli 2002 inzake Mrax. (Kamer, 2006-07, 2845/1, 45):

"76. Volgens artikel 4, lid 3, van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 kunnen de lidstaten de afgifte van de verblijfsvergunning afhankelijk stellen van de overlegging van het document waarmee de betrokkene hun grondgebied is binnengekomen (zie arrest Roux, reeds aangehaald, punten 14 en 15).

77. Verder zij eraan herinnerd, dat het gemeenschapsrecht de lidstaten niet belet aan de niet-naleving van de nationale voorschriften inzake het toezicht op vreemdelingen alle passende sanctiemaatregelen te verbinden die nodig zijn om de doeltreffendheid van deze bepalingen te verzekeren (arrest Royer, reeds aangehaald, punt 42), op voorwaarde dat deze sancties evenredig zijn (zie met name arrest van 3 juli 1980, Pieck, 157/79, Jurispr. blz. 2171, punt 19). 78. De weigering om een verblijfsvergunning af te geven, en a fortiori de verwijdering, die enkel zouden zijn ingegeven door het feit dat de betrokkene de wettelijke formaliteiten inzake het toezicht op vreemdelingen niet heeft vervuld, zouden evenwel afbreuk doen aan het wezen zelf van het rechtstreeks aan het gemeenschapsrecht ontleende verblijfsrecht, en kennelijk niet in een juiste verhouding staan tot de zwaarte van de inbreuk (zie naar analogie met name arrest Royer, punt 40). 79. Artikel 10 van richtlijn 68/360 en artikel 8 van richtlijn 73/148 sluiten weliswaar niet uit dat een lidstaat uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid van deze richtlijnen afwijkt, en volgens artikel 3, lid 1, van richtlijn 64/221 mogen de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijke gedrag van de betrokkene, doch het niet-ervullen van de wettelijke formaliteiten betreffende de toegang, de verplaatsing en het verblijf van vreemdelingen, kan op zichzelf geen grond opleveren voor toepassing van de in artikel 3 van richtlijn 64/221 bedoelde maatregelen (arrest Royer, reeds aangehaald, punten 47 en 48). 80. Bijgevolg dient op de tweede prejudiciële vraag te worden geantwoord, dat artikel 4 van richtlijn 68/360 en artikel 6 van richtlijn 73/148 aldus dienen te worden uitgelegd, dat een lidstaat niet op grond van deze bepalingen een verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, en hem niet van het grondgebied kan verwijderen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen."

Welke documenten in aanmerking komen om de identiteit van een persoon te bewijzen moet geval tot geval beoordeeld worden.

In casu motiveert verwerende partij enkel dat 'deze documenten zijn geen nationaliteits- noch identiteitsdocumenten'. Nochtans vermelden deze documenten alle identiteitsgegevens van verzoekster waardoor ze haar identiteit wel degelijk voldoende aantoot. Verwerende partij motiveert geenszins waarom de documenten al dan niet de identiteit van verzoekster bewijzen, en schendt hierdoor zowel artikel 41, tweede lid waar dit stelt dat de identiteit van een persoon ook door andere documenten kan bewezen worden dan het paspoort alsook de formele motiveringsplicht. Verwerende partij moet uitleggen welke bewijskracht de documenten hebben in verband met de identiteit van verzoekster. Daar dit niet gebeurt, wordt de formele motiveringsplicht geschonden."

2.2. De verwerende partij antwoordt met betrekking tot het eerste middel het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet,*
- de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991,*

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet,

- de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek, laat verweerder het volgende gelden.

Verzoekende partij houdt vooreerst voor dat er niet wordt gemotiveerd over de 'carte consulaire'. Het is verweerder geenszins duidelijk op welk document verzoekende partij doelt. Alleszins blijkt uit nazicht van de stukken van het administratief dossier dat verzoekende partij bij haar aanvraag van de verblijfskaart een 'attestation tenant lieu de passeport' en een 'attestation d'attente' voorlegde, doch geen bijkomende 'carte consulaire'.

Ook in de bijlage 19ter wordt trouwens enkel van voormelde twee stukken, waarover wel uitdrukkelijk gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, melding gemaakt.

Verzoekende partij haar verwijzing naar een 'carte consulaire' is dan ook dienstig; zij toont niet aan dat zij dit stuk heeft voorgelegd bij haar aanvraag.

Verzoekende partij voert verder 'in hoofdorde' aan dat het 'attestation tenant lieu de passeport' een gelijkgestelde reistitel is zoals bedoeld bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Evenwel beperkt verzoekende partij zich tot vage beschouwingen, zonder dat zij aantoonde dat het voorgelegde attestation een met een paspoort gelijkgestelde reistitel, zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet, uitmaakt.

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat dit document een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel uitmaakt, zoals bedoeld in artikel 2 van de Vreemdelingenwet waarnaar zij ook zelf verwijst in haar verzoekschrift. Haar naakte beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de terechte motivering dat verzoekende partij haar identiteit op onvoldoende wijze heeft aangetoond, nu dit document geen nationaliteits- noch identiteitsdocument is.

Ten overvloede laat verweerder nog gelden dat niet blijkt of de op dit document vermelde gegevens al dan niet louter op grond van verzoekende partij haar verklaringen werden aangebracht. Evenmin bevat dit document een handtekening van verzoekende partij.

Daarenboven worden de kinderen van verzoekende partij niet op dit document vermeld, ofschoon uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekende partij drie kinderen heeft.

Deze motivering diende evenwel niet bijkomend te worden opgenomen in de bestreden beslissing, die niet de motieven van de motieven moet vermelden.

'De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden' (R.v.St., nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

In ondergeschikte orde houdt verzoekende partij voor voldaan te hebben aan de in artikel 42, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van 'dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten'. Zij verwijst hiertoe naar de artikel 5.4 van de richtlijn 2004/38/EG. Verweerder laat gelden dat deze richtlijn werd omgezet in Belgisch recht, zodat verzoekende partij er niet meer dienstig kan naar verwijzen.

Terwijl ook nu andermaal moet worden vastgesteld dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat dit attestation, waarvan niet eens blijkt of het al dan niet louter op basis van de verklaringen van verzoekende partij is opgesteld, en dat geen verwijzing naar haar kinderen bevat en daarenboven ook geen handtekening van verzoekende partij, wel dient te worden beschouwd als een voldoende document ten bewijze van de identiteit en nationaliteit.

Verzoekende partij neemt haar eigen wensen voor werkelijkheid doch kan hierbij niet worden gevolgd.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij een aanvraag heeft ingediend om een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie te verkrijgen, meer bepaald als moeder van een Belgisch minderjarig kind.

Uit de gezamenlijke lezing van artikel 40bis, § 2, 4°, artikel 40bis, § 4, eerste lid en artikel 40ter van de vreemdelingenwet vloeit voort dat haar een verblijf van meer dan drie maanden kan worden toegestaan bij haar dochter voor zover zij de in artikel 41, tweede lid, van de vreemdelingenwet bedoelde voorwaarden vervult. Deze bepaling luidt als volgt:

“De familieleden van de burger van de Unie bedoeld in artikel 40bis, § 2, die geen burger van de Unie zijn, moeten houder zijn van de documenten die krachtens artikel 2 vereist zijn, dan wel op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat ze het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Indien de betrokken familieleden houder zijn van een verblijfskaart, verstrekt op basis van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004, zijn zij vrijgesteld van de visumplicht.”

De parlementaire voorbereiding stelt met betrekking tot dit artikel 41 van de vreemdelingenwet onder meer het volgende:

“In vergelijking met het oude artikel 41 wordt toegevoegd dat de burgers van de Unie en hun familieleden eveneens recht op binnenkomst hebben indien zij niet de nodige binnenkomstdocumenten hebben, maar op een andere wijze laten vaststellen of bewijzen dat zij het recht van vrij verkeer en verblijf genieten. Dit is gebaseerd op artikelen 5.4 van de richtlijn. De richtlijn herneemt hiermee het standpunt dat het Hof van Justitie heeft verwoord in zijn arrest van 25 juli 2002, het zogenaamde arrest-BRAX, en waaraan reeds was tegemoetgekomen door een omzendbrief van de minster van Binnenlandse Zaken van 21 oktober 2002 (B.S. 29 oktober 2002). Bovendien wordt in uitvoering van artikel 5.2 in fine van de richtlijn voorzien dat de houders van een verblijfskaart als familielid (onderdaan van een derde land) van een burger van de Unie, vrijgesteld zijn van de visumplicht.” (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, p. 45).

Het arrest BRAX stelt onder meer dat een lidstaat geen verblijfsvergunning kan weigeren aan een onderdaan van een derde land, die het bewijs kan leveren van zijn identiteit en van zijn huwelijk met een onderdaan van een lidstaat, noch ten opzichte van hem een verwijderingsmaatregel nemen, op de enkele grond dat hij het grondgebied van de betrokken lidstaat onregelmatig is binnengekomen. In casu kan de verzoekende partij echter niet dienstig naar dit arrest, dat zij overigens verkeerdelijk het arrest Mrax noemt, verwijzen, nu zij geenszins een verblijf van meer dan drie maanden wenst te bekomen op grond van een huwelijk, doch omwille van het feit dat zij ouder is van een Belgisch kind, hetgeen niet de situatie betreft die door het genoemde arrest wordt besproken.

Niettemin blijkt uit de vreemdelingenwet en voormeld arrest dat de verzoekende partij minstens haar identiteit dient te bewijzen.

In casu weigert de verwerende partij een verblijfsrecht van meer dan drie maanden aan de verzoekende partij, onderdaan van een derde land en moeder van een Belgisch minderjarig kind met als reden dat de referentiepersoon haar identiteit op onvoldoende wijze heeft aangetoond.

Uit het administratief dossier blijkt dat de “*attestation tenant lieu de passeport*” vermeldt dat dit stuk werd afgegeven aan de verzoekende partij en dat zij van Congoleze nationaliteit is, en daarnaast bevat het gegevens over haar geboorteplaats, geboortedatum, beroep, adres in België, adres in Congo, enkele

fysieke kenmerken, de afgiftedatum en de geldigheidsduur. Het *“attestation d’attente”*, dat zich eveneens in het administratief dossier bevindt, bevat de naam, nationaliteit, geboorteplaats en -datum van de verzoekende partij, de geldigheidsduur van 6 maanden en de afgiftedatum en werd net als de *“attestation tenant lieu de passeport”* afgeleverd door de gemachtigde van de consul-generaal van de Democratische Republiek Congo in Antwerpen.

Met betrekking tot de voorgelegde documenten, namelijk een *“attestation tenant lieu de passeport”* en een *“attestation d’attente”* wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat *“deze documenten zijn geen nationaliteits- noch identiteitsdocumenten”*. De Raad dient nog op te merken dat waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt dat zij eveneens een *“carte consulaire”* zou hebben voorgelegd, dit niet blijkt uit het administratief dossier en zij evenmin aantoonde dat zij dit stuk zou hebben voorgelegd.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet om welke reden de *“attestation tenant lieu de passeport”* en de *“attestation d’attente”* niet kunnen worden beschouwd als nationaliteits- of identiteitsdocument of waarom deze niet op afdoende wijze het nodige bewijs leveren zoals de bestreden beslissing stelt, terwijl de verzoekende partij stelt dat deze documenten al haar identiteitsgegevens vermelden waardoor zij wel degelijk op voldoende wijze haar identiteit aantoonde.

Waar de verwerende partij met betrekking tot de *“attestation tenant lieu de passeport”* in haar nota met opmerkingen stelt dat *“niet blijkt of de op dit document vermelde gegevens al dan niet louter op grond van verzoekende partij haar verklaringen werden aangebracht. Evenmin bevat dit document een handtekening van verzoekende partij. Daarenboven worden de kinderen van verzoekende partij niet op dit document vermeld, ofschoon uit de stukken van het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekende partij drie kinderen heeft.”*, merkt de Raad op dat deze motivering niet kan teruggevonden worden in de bestreden beslissing en post factum is. Een a posteriori-motivering in de nota met opmerkingen van de verwerende partij vermag niet een onregelmatigheid in de bestreden beslissing te herstellen.

Ten overvloede kan worden opgemerkt dat de nationaliteit noch de identiteit van de verzoekende partij werd betwist bij het beoordelen van haar asielaanvraag, zoals blijkt uit de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2013, die zich in het administratief dossier bevindt.

De formele motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 41 van de vreemdelingenwet, en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet zijn geschonden.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige aangevoerde middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet meer onderzocht te worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN